

LBRIS

We know
books

DAVID ICKE

**TOT CE TREBUIE SĂ ȘTII,
DAR NU ȚI-A FOST SPUS**

volumul 2

Traducere din limba engleză:

Ioana Pintilescu

București, 2025

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ICKE, DAVID

Tot ce trebuie să știi, dar nu ți-a fost spus / David Icke ; trad. din

lb. engleză: Ioana Pintilescu. - București : Editura Daksha, 2025

2 vol.

ISBN 978-973-1965-92-5

Vol. 2. - 2025. - ISBN 978-973-1965-94-9

I. Pintilescu, Ioana (trad.)

0

Copyright © 2017 David Icke

Copyright© 2025 Editura DAKSHA - Mysterium Books srl

Toate drepturile asupra prezentei ediții în limba română aparțin în exclusivitate editurii DAKSHA. Această carte nu poate fi reprodusă sub nicio formă fără permisiunea editurii, cu excepția citării de scurte pasaje necesare criticii literare

Editura Daksha

0726.334.721

comenzi@edituradaksha.ro

www.edituradaksha.ro

Editor

Sorin Hurmuz

cuprins

Capitolul 10

Amplificarea iluziei 7

Capitolul 11

Terorizați de adevăr 85

Capitolul 12

Chiar sub ochii tăi.....139

Capitolul 13

Război, război, război - Te iubim.....199

Capitolul 14

Spunând ceea ce nu se poate spune.....297

Capitolul 15

E cald sau mi se pare mie? 365

Capitolul 16

Asimilarea 415

Capitolul 17

Omul sintetic.....471

Capitolul 18

Percepția libertății.....549

Bibliografie 631

CAPITOLUL 10

Amplificarea iluziei

„Cei mai lipsiți de speranță sunt sclavii care trăiesc în iluzia libertății.” – *Johann Wolfgang von Goethe*

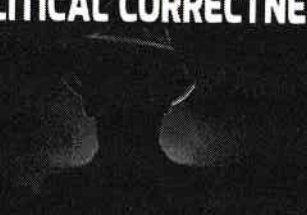
Manipularea percepției și eliminarea opiniilor alternative au atins noi niveluri odată cu apariția unei forme de război psihologic cunoscută sub numele de corectitudine politică („CP”).

Folosesc termenul „război psihologic” pe bună dreptate, având în vedere definiția sa: „Utilizarea unor activități care provoacă frică și anxietate în rândul celor pe care vrei să îi influențezi, fără a le provoca răni fizice”. Deci, nu, nu este un termen exagerat. Războiul psihologic descrie modul în care fascismul psihologic al corectitudinii politice programează percepția prin excluderea altor puncte de vedere și opinii, folosind frica și intimidarea pentru a reduce la tăcere disidenții. Există însă un antidot pe care îl pot recomanda, pentru că știu din experiență personală că funcționează. Când fanaticii corectitudinii politice încearcă să îți suprimă dreptul la o opinie, încearcă acest răspuns: „Hai sictir”. Vei simți cum frecvența libertății îți străbate fința,

POLITICAL CORRECTNESS: ow
**IF YOU ARE
 EASILY OFFENDED
 NOW WOULD BE A
 VERY GOOD TIME TO
 FUCK OFF**

CORECTITUDINEA POLITICĂ: DACĂ TE SUPERI UȘOR, POATE AR FI MAI BINE SĂ ÎȚI VEZI DE DRUM.

Figura 408: Antidotul pentru corectitudinea politică

POLITICAL CORRECTNESS

**YOU SILENCE EACH OTHER
 SO WE DON'T HAVE TO**

CORECTITUDINEA POLITICĂ: VĂ REDUCEȚI LA TĂCERE UNII PE ALȚII, CA SĂ NU MAI FIM NEVOIȚI S-O FACEM NOI.

Figura 409: Oile își păzesc singure turma, ca să nu mai fie nevoie de ciobani.

eliminând orice efect emoțional al intimidării. Să încercăm din nou: *Hai sictir*. Din nou: *Hai sictir!* Un remediu bun (Fig. 408). Acum că am stabilit leacul, să ne ocupăm de nebunia propriu-zisă, pentru care nu există alt tratament decât o conștientizare extinsă. Nu, nici eu nu-mi pun mari speranțe, dar fiecare face ce poate. Corectitudinea politică este un instrument al *El-itei* pentru a determina populația țintă să se reducă singură la tăcere și să se autocenzureze, astfel încât ei să nu fie nevoiți să o facă (Fig. 409). Infanteriștii și trupele de asalt ale corectitudinii politice sunt dominați de așa-numiții progresiști (sau mai bine spus, regresiști), care pot fi ușor identificați după expresia facială maniacală, sentimentul copleșitor de autosuficiență, afișarea ostentativă a virtuozității și torța metaforică ce

le luminează drumul, deși locuiesc permanent cu capul adânc în propriul... posterior. Termenul de progresist descrie o stare mentală și emoțională de autoiluzionare atât de profundă și egocentrică încât răstoarnă și distorsionează realitatea până la extrem. Progresiștii se consideră (a) anti-sistem și (b) liberali; însă nu sunt nici una, nici cealaltă. Progresiștii reprezintă noua elită conducătoare și sunt esențiali pentru rețelele de inginerie socială care au inițiat corectitudinea politică pentru a manipula populația să se autocenzureze. Pretențiile că un progresist ar fi și un liberal sunt demontate de aceste definiții:

Progresist: Favorabil sau susținător al progresului, schimbării, îmbunătățirii sau reformei, spre deosebire de dorința de a menține lucrurile așa cum sunt, mai ales în chestiuni politice.

Liberal: Favorabil sau în concordanță cu conceptele de libertate individuală maximă posibilă, garantată în special prin lege și protejată de guvernarea drepturilor civile. Susținător sau permisiv față de libertatea de acțiune, mai ales în ceea ce privește credințele sau exprimările personale.

Această definiție a termenului progresist nu menționează nicăieri cuvântul liberal, iar percepțiile despre ce înseamnă progres, transformare, îmbunătățire sau reformă sunt pur subiective. Aceeași definiție s-ar putea aplica acțiunilor naziștilor din Germania, pe care aceștia le-ar fi considerat progres, transformare, îmbunătățire sau reformă. În schimb, definiția unui liberal reprezintă tot ceea ce progresiștii corectitudinii politice nu sunt – susținerea libertății individuale maxime, a drepturilor civile garantate de guvern și a libertății de acțiune, mai ales în ceea ce privește convingerile sau exprimările personale.

Exact asta încearcă progresiștii să *distrugă*, iar cel nepotrivit

cuvânt pentru a-i descrie este „liberali”. Ei nu pot percepe acest fapt evident din cauza acelei autosuficiențe copleșitoare. Întregul domeniu *progresist* este esențial de înțeles. Ni se spune să ne temem de extrema dreaptă, în timp ce vehiculul pentru instaurarea tiraniei globale este prezentat ca fiind *progresist*. Dacă vrei să ascunzi faptul că elimini libertăți și manipulezi comportamente și percepții, nu folosești un tip cu o mustață mică, cu brațul ridicat, care mășăluiește militărește pe stradă. Ar fi prea evident și ar atrage atenția. În schimb, apelează la cei care se prezintă ca fiind empatici, binevoitori și amabili. Metoda rămâne aceeași – pedeapsa – dar acum este mascată sub forma unei recompense. Un exemplu relevant este o aplicație lansată de guvernul canadian, concepută pentru a recompensa oamenii cu puncte pentru comportamentul lor conformist. Aplicația, numită Carrot Rewards, le acordă utilizatorilor puncte de reducere pentru produse alimentare, filme sau bilete de avion, cu condiția să urmeze un stil de viață promovat de autorități. Tirania din China urmează un model similar, dar la o scară mult mai mare, iar această abordare este pregătită să devină standardul global de manipulare a comportamentului. Gândește-te la lupul din *Scufița Roșie*, care se ascundea sub chipul bunicuței blânde. Ori de câte ori statul *progresist* încearcă să te răsplătească pentru că îi urmezi directivele, nu uita să privești cu atenție – după urechile mari, ochii pătrunzători și dinții amenințători – care, fără excepție, se ascund sub boneta aparent inofensivă a bunicii. De acum înainte, utilizarea termenului *progresist* nu se referă la cei de stânga sau centru care sunt cu adevărat liberali, conform definiției, ci la cei care se autointitulează *progresiști*, dar care reprezintă, de fapt, contrariul liberalismului. *Consensul timbrului poștal* nu este o percepție fixă și imuabilă, ci una fluidă, care se adaptează pe măsură ce agenda arhonților avansează. Într-o

epocă sau într-o anumită țară, tirania fascistă sau comunistă ar putea fi cea mai eficientă formă de control; astăzi, însă, forma preferată de tiranie poartă eticheta de *progresistă*.

Această tiranie urmărește același scop: să închidă percepția în limitele realității simțurilor, detaliile schimbându-se doar în funcție de metoda cea mai eficientă în acel moment. Ceea ce *Elita* dorește ca oamenii să creadă într-o anumită perioadă poate deveni inutil sau ineficient mai târziu. De exemplu, în anii 1980, Osama bin Laden era văzut ca un erou (*Consensul timbrului poștal*), conducând războiul secret al SUA împotriva Uniunii Sovietice în Afganistan, folosind Mujahedinii, luptători pentru libertate. Însă, în 2001, el a fost transformat în inamicul public (*Consensul timbrului poștal*) atunci când SUA avea nevoie de un pretext pentru a invadea Afganistanul. Se susținea că invazia avea ca scop capturarea lui Bin Laden și eliminarea susținătorilor săi talibani, însă adevărata intenție a fost, încă de la început, menținerea unui control permanent asupra aceluia teritoriu – lucru pe care l-am spus încă de atunci. După atâția ani, SUA și NATO se află încă în Afganistan și cer mai multe trupe, folosindu-se de noul termen la modă – stabilizare. Indiferent de natura sau interpretarea actuală a *Consensului Timbrului Poștal*, este esențial pentru această agendă ca majoritatea oamenilor – în special cei care influențează percepția publică – să creadă în el cu tărie. Ei trebuie să fie absolut convinși că au dreptate și că dețin superioritatea morală, tocmai pentru că, în mintea lor, acest lucru îi face să aibă dreptate.

Din această convingere izvorăște o aroganță autosuficientă, bazată pe ideea că, dacă eu am dreptate, oricine are o percepție diferită asupra realității este, prin definiție, greșită și, deci, lipsită de relevanță sau importanță. Acest mod de gândire ajunge să își justifice singură opresiunea asupra celor care nu împărtășesc

CORECTITUDINEA POLITICĂ: NOUL FASCISM,
CONDUS DE „ANTI-FASCIȘTI”

Figura 410: Autoamăgire dusă la extrem.

aceeași viziune, precum și asupra opiniilor lor, mergând până la justificarea violenței (Fig. 410). Un exemplu perfect de acest tip de progresism este cererea de interzicere a publicației Daily Mail, pe motiv că cititorii săi ar avea o viziune anormală asupra lumii. Anormal în acest context înseamnă doar diferit de normalul definit de *eu am dreptate*.

Termenul „necredincioși” este potrivit, deoarece corectitudinea politică este, în esență, o altă formă de religie care urmează același tipar. A pune la îndoială dogma religioasă în timpul Inchiziției creștine este echivalent cu a pune la îndoială corectitudinea politică în timpul Inchiziției CP. A fi împotriva corectitudinii politice a devenit noua blasfemie.

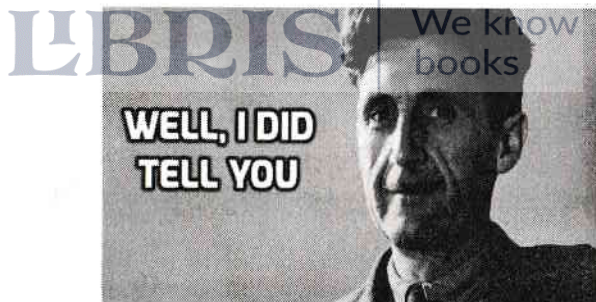
Rulează același program străvechi, doar că acum i s-a dat un nou nume. Fanaticii corectitudinii politice sunt doar fanatici religioși deghizați, dar cum ar putea să-și vadă propria ipocrizie când sunt atât de siguri că au dreptate?

Pe drumul spre corectitudinea politică

Corectitudinea politică a fost lăsată, în mod sistematic, să infesteze departamentele guvernamentale, agențiile și instituțiile de învățământ din întreaga lume. Din această tabără de bază, a fost capabilă să lanseze un atac asupra societății umane în general, prin intermediul legilor împotriva urii, al poliției lingvistice

și al mass-mediei tradiționale. Una dintre dorințele Școlii de la Frankfurt, dedicate ingineriei sociale în urmă cu multe decenii, a fost crearea unor infrațiuni legate de rasism. Corectitudinea politică a deturnat limbajul, a pus oamenii într-o stare de frică permanentă față de exprimarea unui lucru greșit (care poate însemna aproape orice în zilele noastre) și a creat o întreagă armată de progresiști bolnavi mental și controlați psihologic, mereu pregătiți să-și aprindă torțele. George Orwell a descris corectitudinea politică în epopeea sa profetică 1984, publicată în anul 1948. El a numit acest fenomen *Newspeak* (Noua vorbire), pe care l-a definit ca fiind un limbaj controlat [folosit] ca instrument pentru a limita libertatea de gândire și conceptele care reprezintă o amenințare pentru regim, cum ar fi libertatea, autoexprimarea, individualitatea și pacea. Aceasta este corectitudinea politică dusă la perfecțiune.

Newspeak era limbajul din romanul bine documentat al lui Orwell, creat pentru a înlocui *Oldspeak*, vocabularul original, bogat în termeni ce permiteau descrierea detaliată a conceptelor și reflectarea fidelă a percepțiilor și opiniilor. În schimb, *Newspeak* a eliminat cuvintele ce exprimau detalii și le-a înlocuit cu termeni neutri, lipsiți de conținut, care nu deranjau pe nimeni pentru că, de fapt, nu spuneau nimic (Fig. 411). Astfel, nu mai exista nicio cale de a exprima opinii vibrante, concepte sau puncte de vedere. Oamenii vor recunoaște imediat acest concept în limbajul steril și lipsit de viață al corectitudinii politice. Minte noastră conștientă gândește în cuvinte, iar pe măsură ce corectitudinea politică înlocuiește *Oldspeak* cu *Newspeak*, generațiile viitoare sunt private nu doar de limbajul necesar pentru a vorbi în detaliu, ci și de capacitatea de a gândi în detaliu. În zilele noastre, asistăm la încercări de a interzice cuvinte atât de simple precum fată și băiat, mamă și tată. Scriitoarea P.D.

EI BINE, ȚI-AM SPUS EU.

Figura 411: Și așa a făcut.

James a concluzionat pe bună dreptate: Cred despre corectitudinea politică ca ea poate fi o formă de fascism lingvistic, iar acest lucru le dă fiori generației mele, care a luptat împotriva fascismului. În timp ce Orwell scria despre Big Brother în prima jumătate a secolului al XX-lea, cultura corectitudinii politice de astăzi era deja planificată din umbră, ca un mijloc de a deturna percepția și comportamentul uman și de a reduce la tăcere disidența. Inițiatorii acestei mișcări, încă din anii 1920 (deși conceptul corectitudinii politice datează de mai devreme), erau inginerii sociali neo-marxiști, afiliați Rothschild și sioniști, ai Școlii de la Frankfurt. Aceasta și-a mutat ulterior manipulatorii mentali în Statele Unite, infiltrând campusurile colegiilor și universităților din California, iar mai târziu din întreaga țară. Din această mișcare a luat naștere corectitudinea politică, care a fost ulterior exportată în Europa și dincolo de granițele acesteia. Modelarea percepțiilor studenților este crucială, deoarece ei vor deveni viitorii decidenți și formatori de opinie. Dacă îi controlezi pe ei, controlezi întreaga societate. Și, Doamne, chiar au reușit să îi controleze. Nu pe toți – încă există studenți și tineri care văd dincolo de absurdități și refuză să se conformeze; dar ce provocare zilnică trebuie să fie pentru ei să reziste în mijlocul unui fanatism atât de bine programat, susținut de o lume academică la fel de programată (cu excepțiile de rigoare). Studenții progresiști s-ar putea îngrozi de multe dintre afirmațiile mele

din această carte, însă mulți alți studenți, care gândesc independent, vor fi încântați să vadă că, în sfârșit, ideile lor au parte de o platformă. Există multe puncte pe care autorul conservator american William S. Lind și cu mine nu le-am împărtăși, dar el a scris critici excelente la adresa corectitudinii politice și a originilor acesteia. El a scris:

Natura totalitară a corectitudinii politice se vede cel mai clar în campusurile universitare, multe dintre acestea ajungând să fie, practic, mici Corei de Nord acoperite de iederă. Aici, orice student sau profesor care îndrăznește să încalce limitele impuse de activiștii feminismului de gen, susținătorii drepturilor homosexualilor, grupurile locale de culoare sau hispanice, sau oricare alt grup victimizat din jurul cărui gravitează corectitudinea politică, riscă rapid să aibă probleme disciplinare. În cadrul sistemului legal intern al universității, aceștia sunt supuși unor acuzații formale – un fel de proces secret – urmate de sancțiuni. Aceasta este o imagine sumbră a viitorului pe care corectitudinea politică îl pregătește pentru întreaga națiune ...

... În marxismul cultural al corectitudinii politice, anumite grupuri sunt considerate bune – femeile feministe (doar femeile feministe, femeile non-feministe sunt tratate ca și cum nu ar exista), persoanele de culoare, hispanicii, homosexualii. Aceste grupuri sunt desemnate drept victime și, prin urmare, sunt considerate automat bune, indiferent de acțiunile lor. În mod similar, bărbații albi sunt considerați automat răi, devenind echivalentul burgheziei în marxismul economic.

Ultimul punct este redat perfect într-un citat al feministei radicale americane Robin Morgan: „Simt că ura față de bărbați este un act politic onorabil și viabil, că cei oprimați au dreptul la ură de clasă împotriva clasei care îi asuprește.” Oricine crede